LIBRIS | We know books

Titlu original (ro.): Iubirea nu-i o toană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
MOINES, ANNA
Iubirea nu-i o toană / Anna Moines
București: Editura și Tipografia Alcris, 2023.
ISBN 978-606-736-527-6
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

ANNA MOINES

Iubirea nu-i o toană

Editura și Tipografia
ALCRIS

LIBRIS | We know books

Ultimele apariții ale colecției "EL și EA":

1133	Laura Resnick	-Nopți fermecate la tropice
1134	Elizabeth Renier	-La bine și la rău
1135	Christa Merlin	-Situații de compromis
1136	Sophie Weston	-Salvându-l pe diavol
1137	Mary Meredith	-Inima nu cere voie
1138	Flora Kidd	-Pași pe nisip
1139	Rhoda Chips	-Legătură temporară
1140	Anna Moines	-Propunerea prietenului
1141	Sally Wentworth	-Voiajul
1142	Alicia Thompson	-Alegerea îmi aparține
1143	Rebecca Taylor	-Viața ca un roman
1144	Anna Moines	-Prințesa nordului rece
1145	Susanne McCarthy	-Când diavolul își bagă coada
1146	Nancy Fraser	-Balsam pentru o inimă rănită
1147	Mary Burchell	-Casa cu arini
1148	Mary Adler	-Aroganța marchizului
1149	Laura Brid	-Iubitul din copilărie
1150	Anna Moines	-Frumusețe înțelătoare
1151	Louella Cramer	-Iubire printre cărți
1152	Anna Simons	-O echipă perfectă
1153	Anna Moines	-Jocul hazardului
1154	Isobel Cook	-Asemănare izbitoare
1155	Jessica Steele	-Cred în tine
1156	Ethel Polley	-Talismanul
1157	Francis Sayers	-Invitație la conac
1158	Sandra Chastan	-Substituire inspirată
1159	Lucy Gillen	-Dragoste îndărătnică
1160	Penny Jordan	-Aproape de țintă
1161	Lily Stevens	-Orizont senin

Capitolul 1

Seara se lăsase de ceva timp, dar acum în plină vară puteai să-ți dai seama de aceasta numai dacă priveai ceasul.

Gabriela terminase orele, dar întârziase pentru că avea de corectat testele pe care le dăduse elevilor. Făcea aceasta din când în când pentru a-și da seama dacă strădania ei era luată în seamă de aceștia și așa cum se așteptase erau două categorii: buni și restul. Nu voia să spună răi pentru că ei nu erau răi, dar mintea le era în altă parte decât la carte. Era totuși mulțumită că și cei ce formau restul se străduiseră. Cei buni vor fi acceptați la licee serioase iar de restul nu știa ce se va alege. Dacă ar fi fost măcar niște școli de meserii să-i poată absorbi și să învețe o meserie. Oricare, pentru că economia ducea lipsă de așa ceva.

După ce își aranjă testele pe care avea să le discute cu elevii a doua zi, părăsi școala.

Doar Aurica, femeia de serviciu, mai mișuna pe culoare.

– Domnișoară mereu plecați târziu acasă, o luă în primire

LIBRIS We know books

vigilenta femeie. Dar ce, nu se putea să lăsați pe mâine și să ajungeți acasă să mâncați și să vă odihniți?

– Aurica, mulțumesc pentru grija ta, dar mai avem două săptămâni și se termină școala. Voiam să aflu cu ce pleacă elevii de aici, să nu se facă de râs pe acolo pe unde vor fi admiși.

– Da, aveți dreptate, dar dacă ei nu vor să învețe! nu se lăsă femeia.

– Păi rostul nostru este să-i facem să se apropie de carte să nu treacă prin școală ca...

– Ca gâsca prin apă, spuse repede Aurica. Așa se spunea pe vremea mea, dar atunci copiii aveau altă aplicare spre carte. Hai, nu vă mai reții, pentru că-i târziu.

Gabriela își luă la revedere și părăsi școala gândindu-se la discuția cu Aurica. Aproximă în gând ora și apoi privi ceasul.

– Este târziu Gabi, auzi o voce din spatele ei.

Se întoarse și dădu cu ochii de Matei, prietenul ei de aproape doi ani.

– Ce-i cu tine? M-ai speriat!

– Nu te văd pe tine aia sperioasă.

– Mă gândeam la discuția cu Aurica.

– Tot vorbă multă? Așa o știu de când eram elev. Mă mir că mai poate să facă față la o școală așa mare. Când eram eu era la școala veche, actuala grădiniță. Acolo școala era mai mică și ea era mai tânără.

– Face față, o are pe Milica și amândouă se descurcă foarte bine. Mai are câțiva ani și iese la pensie, dar mi-a spus că nu vrea. Munca-i place și o ajută să nu devină o legumă.

– Nu are cum, pentru că toată viața s-a mișcat, spuse Matei.

– De unde vii? îl întrebă Gabriela.

– De la muncă. Am venit cu microbuzul pentru că am mașina la reparat.

Se cunoșteau din prima lună de când își găsise post aici și se considerau prieteni, deși ar fi vrut să fii depășit acest stadiu.

Matei era inginer, lucra la Ploiești la rafinărie și nu a vrut să stea la oraș pentru că fusese tot timpul atras de viața de la țară. Avea de la părinți trei hectare de pământ în spatele casei, așa cum cei mai mulți aveau. Angaja oameni să-l ajute la culturile agricole și câțiva ani a fost bine și recoltele au fost mari, dar de doi ani lipsea forța de muncă și nu știa ce se va face. Îi plăcea să muncească, dar era legat de serviciu la rafinărie unde câștiga bine și avea și un post de conducere.

Părinții nu-i mai trăiau și de multe ori și-a spus să facă pasul spre a-și întemeia o familie, dar nu cuteză.

Când a cunoscut-o pe Gabriela, un gând l-a dus spre frumoasa profesoară și a observat și din partea ei un oarecare interes, dar mai departe nu au mers: nici el, nici ea.

Gabriela ședea în gazdă la o femeie în vârstă care-i era ca un fel de mamă. Se atașaseră una de cealaltă de parcă ar fi mamă și fiică.

– Ai ce să mănânci? îl întrebă ea deodată.

– De ce mă întrebi? Mă vezi că sunt leșinat de foame!

– Ei, nu o lua și tu așa, dar orele sunt târzii și...

– Doar știi, ți-am mai spus că știu să gătesc, și chiar îmi place. Mama, Dumnezeu s-o odihnească, îmi spunea mereu că trebuie

LIBRIS We know books

să știu să spăl, să fac curat, să fac mâncare, pentru că nu știi ce-ți rezervă viața. Așa că nu voi muri de foame sau îngropat în mizerie.

Gabriela nu mai spuse nimic și mergea alături de el și din când în când răspundeau salutului unora care treceau pe lângă ei.

– Tu ai noroc cu tanti Norica, dar dacă ai fi singură ce te-ai face?

– La fel ca tine. Uiți că și eu sunt de la țară! Apoi și acum o ajut pe tanti la gătit și la dereticat, deși ea se supără.

– Aici nu are dreptate, pentru că nu vede mai departe.

– Ce, crezi că moare așa repede?

– Doamne ferește, să-i dea Domnul zile multe, dar viața este imprevizibilă.

După ce trecu de un mic pod peste un pârâu, ce-și făcea prezența numai la ploi mari, Gabi se opri.

– Îți spun noapte bună și dacă mai apari așa intempestiv în spatele meu fluieră sau cântă ceva ca să nu mă mai sperii.

Voiam să te tachinez, dar nu m-am speriat.

– Este bine, pentru că nu știu dacă aș fi putut mânca ceva gândindu-mă la răul ce ți l-am pricinuit.

Gabriela se apropie, îl cuprinse cu ambele mâini de o mână de-a lui și-l sărută pe obraz.

– Asta-i ca să mănânci cu poftă.

– Și asta, zise el și prinzându-i fața între palme o sărută pe buze, este pentru bucuria ce mi-ai pricinuit-o întârziind la școală.

Gabriela mulțumi serii că nu-i putea vedea roșeața ce-i invadase fața sărutul lui.

Plecă repede după ce-i ură poftă bună.

– Domnul inginer, îi spuse a doua zi în jurul prânzului maistrul Dragomir, nu știu ce se întâmplă la tabloul de la cracarea termică de acul manometrului nu mai indică presiunea.

Matei se sperie și plecă repede spre sala tablourilor. „Dă Doamne să nu fie nimic" își spuse în fuga lui.

Ajuns în sală, privi manometrele. Unul arăta presiune zero și se impacientă. Putea să crească presiunea în coloană și să explodeze provocând un incendiu devastator.

Atinse cadranul de câteva ori, dar nimic și repede se îndreptă spre spatele lui. Privi atent încrengătura de fire și observă că unul atârna. Îl luă repede și-l introduse în lăcașul lui.

– Este bine domnu inginer, auzi el vocea gâtuită de emoție a maistrului.

Matei reveni în sala cadranelor și răsuflând ușurat se prăbuși pe un scaun.

– Erai să mă dai gata, i se adresă maistrului. O explozie ne-ar mai fi trebuit.

Restul zilei nu și-a revenit iar terminarea programului și pedarea mai departe l-a detensionat.

Era prima zi a weekendului și plecă spre Hala Centrală pentru a-și cumpăra câte ceva. Nu avea mașina, așa că se va chinui iar pe microbuz.

LIBRIS We know books

După aproape o oră era acasă pregătindu-și ceva de mâncare. Era flămând pentru că întâmplarea din jurul prânzului i-a alungat pofta de mâncare.

Se schimbase în treningul de casă și voia să-și facă grătar. Pusese pe grătarul de lângă bucătărie carne cât să sature o familie cu doi-trei copii. Pregătea salata când auzi soneria ce-l anunța că la poartă este cineva.

Curios, după ce-și șterse mâinile pe prosop privi spre poartă. Se șterse la ochi de parcă nu ar vedea bine, dar nu se înșelă: era Gabi.

Porni repede pe aleea spre poartă și o deschise.

– Am vrut să te văd.

Au fost primele cuvinte ale tinerei.

Matei rămase fără glas, dar nu pentru că nu știa ce să-i răspundă ci pentru că era bulversat.

– Îmi dau seama că nu știi ce să spui.

Tânărul își reveni și spuse repede:

– Nu, dar bucuria este așa mare să te văd că mi-au pierit vorbele.

– Atunci am să plec și făcu o mică întoarcere.

– Gabi, te rog, îmi faci o mare onoare dacă am mânca împreună. Sunt lihnit de foame.

– Din stradă am adulmecat mirosul grătarului și nu am putut merge mai departe.

Mergeau pe aleea ce-i ducea spre casă privindu-se zâmbind, când Matei parcă aducându-și aminte de grătar iuți pașii.

Ajuns, constată că totul este în regulă și o pofti să ia loc pe

un scaun de lângă masă.

– Stai aici și privește-mă în acțiune. Pregăteam salata în timp ce grătarul sfârâia.

Gabi îl privi cu afecțiune cum se descurca în treburi ce de obicei le fac femeile, dar el era altfel decât majoritatea bărbaților.

Frumos, gospodar, cultivat, manierat, erau epitetele ce-i trecu prin minte Gabrielei.

– Așteptai pe cineva? îl întrebă ea deodată.

– Nu, dar cineva a avut grijă de mine și mi-a trimis o frumusețe pentru ca masa să-mi priască, îi spuse zâmbind. Este după dușul rece de astăzi ca un balsam această venire a ta.

Gabriela îl privi curioasă și ridicând din sprâncene aștepta ca el să continue.

– Am să-ți spun poate mai târziu. Trebuie să fiu atent la salată pentru că nu aș vrea să înceapă să-mi tremure mâinile și să mă tai.

– Sunt curioasă, dar și înțelegătoare, așa că vreau să-ți termini munca fără a păți ceva.

Au discutat apoi despre școală și ce va face ea după încheierea cursurilor.

– Cred că plec la ai mei și mai departe nu știu.

– Cam multe ți-ai propus să faci, replică el zâmbind. De când nu ți-ai văzut părinții?

– Este ceva veme, dar îmi este rușine să o spun.

El zâmbi și privind-o îngăduitor îi mărturisi:

– Ai noroc că-i ai. Este bine să-i vezi cât de mult poți, pentru

LIBRIS We know books

că atunci când nu vor mai fi ai să regreți că i-ai văzut așa de rar. Spun asta din proprie experiență. Îmi pare rău că uneori vacanțele studențești mi le petreceam cu prietenii în loc să fiu cu ei. M-am revanșat când am început serviciul și de aceea nu am vrut să rămân la oraș. Dorul de ei mă sufoca. I-am iubit foarte mult, iar ei au făcut totul pentru mine.

– Mulțumesc, este o lecție pentru mine.

– Nu, doar o remarcă. dar nu este mai puțin adevărat că această apropiere de ei m-a făcut să fiu încă singur. Știu că am greșit și ei mereu îmi spuneau că trebuie să-mi trăiesc viața.

– Eu, deși nu sunt ca tine, uite că nu-mi trăiesc viața cum spuneau ai tăi.

Matei goli grătarul punând toate fripturile într-un vas special pentru a fi menținute calde.

***

Privea prin hubloul aeronavei și se gândea la tot ce se întâmplase în ultimul an. Cel mai greu este că atunci când rafinăria a încăput pe mâna rușilor s-a simțit furat în propria țară și asta nu pentru că ar fi fost împotriva privatizării ci împotriva rușilor din cauza cărora părăsisem lumea civilizată. Puteau să o vândă oricui, dar nu rușilor, pentru că aceștia nu urmăreau un trai bun pentru țara unde își găsiseră un os de ros ci urmăreau numai prosperitatea lor, pe care să o pună apoi la picioarele celor care

i-au trimis aici.

A fost motivul pentru care nu a stat pe gânduri și la două luni de la schimbarea proprietarului părăsi și el rafinăria.

Încercă să-și găsească loc la altă rafinărie din oraș, dar fu dezamăgit. Toate își reduceau producția și personalul așa că se pomeni pe drumuri. Mai bine de o lună se retrase la țară căutând o soluție de salvare.

Era îngândurat și venind de la magazin se auzi strigat. Întoarse capul și o zări pe Gabriela venind repede.

– Bună Matei, spuse ea gâfâind când se apropie. Deși merg zilnic pe jos văd că nu mai am antrenament.

– Eu nici atât. Sunt într-o...

– Pasă proastă. Știu, zise tânăra, că te chinui să faci ceva, și sper să găsești.

– Mă gândesc și noaptea și nu văd ceva la orizont. Tu măcar ai postul ăsta care te satisface.

– Da, așa este și acum îmi mai doresc ceva care să mă facă pe deplin fericită.

– Și ar trebui să te ajute cineva? Spune-mi că poate am să reușesc eu.

– Este un lucru pe care-l aștept, dar să nu fac eu primul pas.

– A, da, cred că am priceput. Mie mi-ar place, l-aș dori, dar în situația actuală îmi este mai greu să te ajut.

– De ce Matei? Nu ai un job deocamdată! Asta se poate rezolva pe parcurs.

– Ești tu prea optimistă, dar eu nu văd o rezolvare în curând.

Gabriela nu a mai insistat dându-și seama că el nu ar porni

LIBRIS We know books

pe calea dorită de ea, cel puțin nu acum. Mai târziu cine știe, dar timpul trece. Se apropia de douăzeci și șase de ani și ea încă ședea la gazdă și tot singură.

– Și crezi că se va rezolva în curând dilema ta?

– Mâine mă duc la Institutul de Cercetări Chimice, unde am fost îndrumat.

– Să-mi spui ce ai făcut, zise ea și se despărți de el, pentru că acesta ajunsese în fața porților.

A doua zi dezamăgirea a fost mare, dându-și seama că încă o luptă pierduse. Nu mai avea chef de nimic și nu știa încotro să o ia pentru că deși avea bani destui puși pentru zile negre, nu știa cât îl vor ține.

Mergea spre locul unde își parcase mașina când a fost întâmpinat de un prieten consătean care vesel îl salută:

– Salut șefule! Cu ce treburi?

– Să trăiești Costică. Dar ce-i cu tine? Te știam plecat.

– Am mai venit și eu pe acasă pentru că de doi ani nu mi-am văzut părinții.

– Foarte bine, dar ce faci aici?

– Caut un taxi să mă ducă la ai mei.

– Hai, te duc eu că tocmai mergeam spre mașină.

Matei îi luă una din valize și Costică rămase cu una și o geantă de umăr.

– S-a schimbat mult în doi ani orașul. Dacă o ține tot așa peste zece ani n-o să-l mai recunosc.

– Păi ce, așa ți-ai propus? Să vii peste atâția ani!

– Nu! Este un fel de a spune referitor la transformarea orașului.

Îndreptându-se spre ieșirea din oraș, Matei află despre prietenul lui din copilărie ce a făcut între timp.

– Și ești mulțumit de ce faci?

– Cum să nu! Sunt bine plătit și tratat ca unul de-al lor.

– Mai bine ca la rafinărie? se interesă Matei.

– Cam la fel. Dar tu tot acolo?

– Asta-i buba pentru care sunt supărat. Au cumpărat-o rușii și nu m-am împăcat. Dacă o luau nemții, francezii, italienii nu mă supăram. Dar au luat-o cei ce au fost cu talpa pe grumazul nostru aproape o jumătate de secol și nesuportând am plecat. De aproape două luni caut, și nimic. De aceea sunt așa îngrijorat.

– Eu nu am stat pe gânduri și am plecat cu prima ocazie chiar dacă nu știam o boabă de limbă străină. Acum după trei ani știu și limba, am și bani și sper să mă însor.

– Să știi că m-a bătut și pe mine gândul să plec, dar încă nu m-am hotărât.

– Matei, sfatul meu este să pleci și dacă nu te obișnuiești te întorci. Poate între timp se vor mai schimba lucrurile și la noi. Dacă vrei mă interesez pentru tine de ceva convenabil.

– Mă mai gândesc și-ți spun, zise Matei.

– Eu stau o săptămână și mai vorbim.

LIBRIS | We know books

Capitolul 2

Despărțirea de Costică Chiper l-a pus pe gânduri pe Matei și o idee a început să-i zburde prin minte. Dacă ar pleca pentru o vreme sau nu se știe cât!

Ajunse acasă vesel și plin de optimism. Mâncă, propunându-și să o sune mai târziu pe Gabriela pentru a-i spune despre noua lui orientare. Dar cu ea ce va face și deși nu-i spusese, începuse să fie atras de tânără. Avea să-i spună că o place și ar fi bine să devină un cuplu, la început ca îndrăgostiți și poate mai târziu vor face pasul decisiv.

Îi dădu peste o oră telefon și o invită la el, pentru că are să-i spună un lucru important.

– Dar nu pot Matei acum. Am o problemă și poate o lăsăm pe altădată.

– Mâine vei putea? nu se lăsă el. Este un lucru important pe care vreau să-l discut cu tine și cred că vom rezolva mai multe probleme ce sunt încă în suspans, ca să folosesc un termen din media.

– Nu știu de acum, dar vorbim mâine după prânz. Ce spui?

zise Gabi.

– Este bine.

Adormi greu, pentru că gândindu-se la Gabriela și la reacția ei la ce avea să-i spună îi pieri somnul. Dacă Gabi o ținea morțiș să se căsătorească, ce va spune el! Va încerca să amâne pentru mai târziu, poate cu un an sau doi sperând ca ea să fie de acord. Dar dacă nu era, ce va face el!

Vor rămâne prieteni și fiecare își va căuta drumul hărăzit de soartă. „Așa-i mai bine" se încurajă el deși cu jumătate de glas. O plăcea pe Gabi fiind convins că-l îndrăgea.

A doua zi aștepta fericit telefonul ei, dar când aceasta îl amână încă o zi datorită unei situații urgente nu avu decât să accepte.

Plecă după discuția cu Gabi la Ploiești unde va rămâne în apartamentul ce nu-l mai vizitase de câteva luni.

Ploua de dimineață și parcă toate mașinile aleseseră drumul ce-l ducea pe Matei acasă.

Localitatea părea pustie când străbătea strada principală spre casă. Știa că ploaia era de vină dar și faptul că era weekend și lumea nu se prea omora cu munca. Doar cei mai delăsători sau care veneau după zilele de lucru la oraș. Aceștia erau din ce în ce mai puțini și cei mai mulți se retrăseseră aici căutând să se gospodărească pentru un trai decent.

Matei nu avea mâncare și pregăti grătarul. Voia și cartofi prăjiți pe care și-i dorea de mult timp.

LIBRIS | We know books

După o jumătate de oră era aproape gata când telefonul îl apelă. Se bucură când constată că este căutat de Gabi, deși ar putea fi supărat.

Răspunse repede și mimica feței suferea transformări în funcție de ce auzea.

– Bine, te aștept pentru că în curând grătarul este gata.

Inima începu să-i bată năvalnic pregătind vesela și tacâmurile pentru două persoane și când Gabi sună, totul era pe masă. Ieși repede și zâmbind străbătea aleea spre poartă.

– De ce încui poarta? îl luă în primire de cum el sosi. Ce, îți este frică de cineva sau vrei să nu fi călcat de vreo drăguță?

Matei zâmbi fiind pentru prima dată când i se părea că este alta: mai dezinvoltă, mai sigură pe ea și mult mai frumoasă.

– Ești singura pentru care aș lăsa poarta deschisă.

O văzu că parcă o umbră îi trece peste frumosul chip și gândul îl duse la vreo supărare neștiută de el.

– Este parcă ceva normal ca de fiecare dată când vin la tine să mă întâmpini cu grătar.

– Nu Gabi, dar îmi era foame și nu știam că te voi avea alături, altfel făceam o mâncare mai de doamne ajută.

– Nu, de asta am aproape zilnic, dar grătar foarte rar. Norica nu a făcut niciodată așa ceva de când sunt în gazdă. Ea o face în tigaie.

– Atunci mă bucur și am să fac așa ceva de fiecare dată când vii pe la mine, zise privind-o zâmbind.

Îi observă iar acea față brăzdată de o umbră ce-l puse pe gânduri.

Mâncau liniștiți și deodată Gabi lăsă tacâmurile jos și punând o mână pe una a lui îl privi. Se vedea că ceva o frământa și-i era greu să-i spună.

– Îmi dau seama că ceva te frământă și nu știi cum să faci să-mi spui.

– Da Matei, ai dreptate. De câteva zile mă tot gândesc cum să-ți spun să nu te supăr.

Tânărul simțind apropierea unei vești rele abia putu vorbi:

– Este o veste rea cred. Te transferi cumva de aici?

– Nu, sunt prea legată de copii, de școală, de săteni, dar nu...

– Dar nu și de mine, asta voiai să-mi spui.

– Nu pot spune asta, dar văzându-te așa depărtat de ceea ce doream, s-a întâmplat.

– Ce? întrebă el repede puțin răstit.

– Să fiu cerută în căsătorie de Florin Mardare.

-Doctorul? Când s-a întâmplat asta!

– Acum aproape o lună când venind la școală a vrut să-mi vorbească. Nu știam și nici nu bănuiam despre ce este vorba, mai ales că nu am schimbat prea multe vorbe împreună. Mi-a spus că nu a plecat la un post la Ploiești din cauza mea, că este îndrăgostit de mine.

Matei o privi fără a-i putea răspunde.

– După a patra noastră întâlnire m-a cerut de soție și nu l-am refuzat. Am procedat astfel pentru că tu nu ai făcut-o!

– Dar nu am spus asta, am spus doar să mai așteptăm.

Gabi nu voia să răsucească și mai mult cuțitul în rană și nu